

အိမ်ထောင်ရေး

ခင်ဗျား...ဘယ်သူပါလဲ

ခင်ဗျား

၀ ဣတို့များ :

mgyoe.com

မျက်နှာဖုံးပန်းချီ - တော်တိဆွေ

ဒုတိယအကြိမ်၊ အုပ်ရေ ၅၀၀၊

၂၀၂၀ ပြည့်နှစ်၊ ဒီဇင်ဘာလ၊

ပထမအကြိမ် - ၂၀၁၀ ပြည့်နှစ်နှစ်၊ ကြောင်နှစ်ကောင်စာပေတိုက်။

ထုတ်ဝေသူ

ဒေါ်သီတာမြင့်၊ စာစည်းစိမ်စာပေ(၀၂၇၈၅)၊

အမှတ် ၂၁၊ လျှော်ရွေးဝင်းလမ်း၊ ၁၄ ရပ်ကွက်၊ လှိုင်မြို့နယ်။

ပုံနှိပ်သူ

ဦးစန်းဦး၊ SKCC Press(၀၀၄၁၃)၊

၁၁၇၉၊ မစိုးရိမ်လမ်း၊ ရန်ကင်း။

ရောင်းဈေး - ၁၅၀၀ ကျပ်

ခင်ဗျား . . .

ဘယ်သူပါလဲခင်ဗျား

ဝတ္ထုတိုများ

mgyc.com

mgyc.com

ဂေါ်လိ

တစ်နေ့ ကျွန်တော် နေ့ခင်း အိပ်ရာကနိုးပြီး အိမ်ရှေ့ကို ပျင်းပျင်း ရှိတာနဲ့ ထွက်ထိုင်ပါတယ်။ ရာသီဥတုကလည်း နွေဆိုတော့ တော်တော် ပူပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့အိမ်ရှေ့မှာက သရက်ပင်၊ ဗာဒံပင်၊ ပိတောက်ပင် စသဖြင့် စုံလေတော့ အဲယားကွန်းမဟုတ်ဘဲ သဘာဝ တရားနဲ့ သဘာဝကြီးရဲ့အပူဒဏ်ကို ခုခံဖို့ ကျွန်တော် ဆင်းလာတာပါ။

အိမ်ရှေ့ရောက်တော့ ကျွန်တော်တို့သစ်ပင်ရိပ်မှာ ဂေါ်လီရိုက် နေတဲ့ ကလေးတွေကို တွေ့ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူတို့ရိုက်နေတာက ကျွန် တော်တို့ငယ်ငယ်တုန်းကရိုက်တဲ့ ကျောက်ဒိုးဂေါ်လီတွေ မဟုတ်ဘူး ခင်ဗျ။ အရောင်စုံ ဖန်ဂေါ်လီသေးသေးကလေးတွေပါ။ သင်္ကြန်ကျောင်း ပိတ်ရက်မို့ ကလေးတော်တော်များများ ကစားနေကြပါတယ်။ ‘ထုတ်-

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

သတ် 'အထိအပြင်' 'အထွာ' စသဖြင့် အော်ပြီး ရိုက်နေကြတဲ့ သူတို့ ကစားနည်းကို ကျွန်တော် နားမလည်တာ အမှန်ပါ။

ပြီးတော့ သူတို့အချင်းချင်းလည်း ငြင်းကြသေးတယ်ခင်ဗျ။

ဒါကတော့ ဘယ်ခေတ်က ကလေးပဲဖြစ်ဖြစ် ဘာကစားနည်းကို ကစားကစား ငြင်းကြတာသဘာဝပါပဲ။ သူတို့ကစားနည်းက တစ်မျိုးပါ။ လေးထောင့်ကွက်ကလေးဆွဲထားတဲ့ မြေကြီးပေါ်က မျဉ်းထဲမှာ ဖန်ဂေါ်လီ ရောင်စုံကလေးတွေကို အလျားလိုက်စီထားပြီး ပစ်ကြတာ။ ခေါင်ကိုတော့ ပထမဦးဆုံး ပစ်ခွင့်ရသူက ရွေးခွင့်ရှိတယ်လို့ ကျွန်တော် ကြည့်ရင်း သဘောပေါက်လာတယ်။ ဘယ်ဘက်ကို ရွေးချင်ရွေး၊ ညာဘက်ကို ရွေးချင်ရွေးပေါ့လေ။

နောက်တစ်နည်းကတော့ မြေကြီးပေါ်မှာ ဆွဲထားတဲ့ လေးထောင့်ကွက်ကလေးထဲမှာ ရောင်စုံဖန်ဂေါ်လီကလေးတွေကို ထည့်ထားပြီး စည်းတစ်ခုထားရင်း ပ၊ ဒု၊ တ စသဖြင့် ရွေးကြတယ်။ ပထမရတဲ့သူက 'အရင်ပစ်ပြီး 'ထုတ်သတ်' လို့အော်ပါတယ်။ သူတို့ဆိုလိုတဲ့ အဓိပ္ပာယ်က စည်းဝိုင်းထဲမှာ တစ်ယောက်သုံးလုံးစီထည့်ထားတဲ့ ဖန်ဂေါ်လီကလေးတွေထဲက တစ်လုံးကို စည်းဝိုင်းအပြင်ကို ရိုက်မထုတ်နိုင်ဘဲနဲ့ သူ့ကို ထိအောင် ရိုက်တာရော၊ ရအောင်ထွာတာရော မရဘူးဆိုတဲ့ သဘောပေါ့လေ။

'အထိအပြင်' ကျတော့ အပြင်မှာ သူ့ကိုထိအောင် ရိုက်ရမယ်လို့ အဓိပ္ပာယ်ရပါတယ်။ သူကလည်း တခြားသူကို အထွာနဲ့ပဲ သတ်လို့ ရမယ်။ သူ့ကို အထွာနဲ့နိုင်ဖို့ ကြိုးစားတဲ့သူက မထွာနိုင်ရင် (လက်မနဲ့ လက်ညှိုးဆန့်ပြီး တိုင်းလို့ ဖန်ဂေါ်လီနှစ်လုံးကို မထိရင်) သူက မထိတဲ့

mgyc.com

ဖန်ဂေါ်လီကလေး ဘေးကို ချလိုက်ရုံပဲပေါ့။ ရှုံးတဲ့သူက ဆက်ကစားခွင့် မရှိတော့ပါဘူး။

အဲဒီနည်းတွေနဲ့ ကစားရင်း သူတို့ချင်း ငြင်းကြပါတယ်။ အော်လည်းအော်ကြတယ်။ တစ်ခါတစ်ရံ ရန်ပွဲအသေးကလေးတစ်ခုကိုတောင် တွေ့ရတတ်ပါတယ်။

ကလေးဘဝမှာ ငြင်းကြ၊ ခုံကြရတာ ဘယ်လောက်အရသာရှိသလဲ။ ပွဲပြီးတော့လည်း ပြီးသွားတာပါပဲ။ နောက်တစ်နေ့ ပြန်ကစားကြတော့လည်း ဒီလူနဲ့ ဒီလူပါပဲ။

သူတို့ကစားတာကို ငေးကြည့်ရင်း ရောင်စုံဖန်ဂေါ်လီဝိုင်း နှလုံးထဲမှာ အသက်ဆယ်နှစ်လောက် မိန်းကလေးတစ်ယောက် ပါနေတာကို ကျွန်တော် တွေ့ပါတယ်။ ဘာဖြစ်လို့ အဲဒီကောင်မလေးကို သတိ ထားမိရသလဲဆိုတော့ သူက တော်တော်ကို အငြင်းသန်လို့ပါ။

“နင် စည်းမခိုးနဲ့ ပါကျဲ့”

“နင့် အကျင့်မယုတ်နဲ့ တုတ်တို၊ ဘယ်ခေါင်ရွေးထားပြီး ပစ်တော့မှ ညာခေါင်လို့မပြောနဲ့. .”

“စက်ဘီးလာနေလို့ ငါပစ်တာ လွဲသွားတာ ပြန်ပစ်မယ်”

ကျွန်တော် အဲဒီကလေးမလေးကိုကြည့်ပြီး ဖျော့ဖျော့ကလေး ပြုံးမိတယ်။ ကျွန်တော် ငယ်စဉ်ဘဝတုန်းက ဂေါ်လီရိုက်တာကို ပြန်သတိရလို့ပါ။

အသက်ကလေး နည်းနည်းရှိလာတဲ့လူတွေဟာ အတိတ်ကို ပြန်ပြန်လွမ်းရတာ အရသာတစ်ခုပါပဲ။ ငယ်ငယ်တုန်းက အကြောင်းကို ပြန် စဉ်းစားမိတော့ ကိုယ်လည်း ငယ်သွားတာကိုး။ အဲဒီစိတ်ခံစားမှုကို

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

mgyc.com

mg y o e . c o m

အခုထိ ဘယ်သိပ္ပံထွန်းကားတဲ့နိုင်ငံက ဘယ်လိုဆေးမျိုးနဲ့မှ မရနိုင်ပါဘူး။
ကျွန် တော် ချက်ချင်းကြီးကို ငယ်သွားပါတယ်။

ကျွန်တော် ပြည်သာယာလမ်းမကြီးနံဘေးက ဗာဒံပင်ရိပ်
အောက်မှာ ဂေါ်လီရိုက်နေပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့ ဂေါ်လီရိုက်တုန်းက
ပိုက်ဆံကြေးရိုက်တာပါ။ ပိုက်ဆံကြေးရိုက်တယ်ဆိုလို့ ပြောပြရင် အခု
ခေတ်ကလေးတွေကတော့ ရယ်ကြမလားပဲ။ ကျွန်တော်တို့ ကစားကြတဲ့
ဈေးက အထိ ဆယ်ပြား၊ အထွာ ငါးပြားပါ။ ပြားငါးဆယ် (ငါးမူး)
ရှိတဲ့သူက ဆရာကြီးပေါ့။

ကျွန်တော်ဆို တချို့နေ့တွေမှာ ဆယ့်ငါးပြား၊ ပြားနှစ်ဆယ်နဲ့
ကစားရတဲ့နေ့တွေ ရှိပါတယ်။ အဲဒီလိုနေ့မျိုးမှာကျတော့ ကျွန်တော့်ကို
မထိမိ၊ မထွာမိရအောင် တစ်ပြေးတည်း ပြေးနေရတာပေါ့။ ကိုယ်
ကလည်း တခြားပြိုင်ဘက်ကို သွားမထွာရဲဘူး။ ကိုယ်က သွားထွာလို့
မမီရင် အနီး လေးဆိုတော့ သူက ရိုက်ရင် ဆယ်ပြား သွားပေရော။
အဲဒီလိုနေ့မျိုးကျ ရင်တော့ ကျွန်တော်က သူတို့ရိုက်ရခက်တဲ့ မြက်တော
ထဲတို့၊ ထွာရခက်တဲ့ ကျောက်ကြားထဲသို့ ထည့်လေ့ရှိပါတယ်။

ကိုယ့်ကို ဒေါက်နံ့ပြီး လာရိုက်တဲ့ကောင် မြက်တောထဲ လက်
တစ်ကမ်းကျနေရင် ကိုယ်က သူ့ကို တိန်ခနဲ ရိုက်ပစ်လိုက်တာပေါ့။
နည်းနည်းလှမ်းပြီး မထိနိုင်လောက်တဲ့နေရာဆို ထွာပစ်လိုက်တာပေါ့။

ဒါပေမယ့် လောင်းကစားသမားတို့ ထုံးစံအတိုင်း ရှုံးတစ်လှည့်၊
နိုင်တစ်လှည့်ပါ။ နိုင်တဲ့နေ့ကျ ကိုယ်စားချင်တဲ့မုန့်ကို စားရပြီး
ရှုံးတဲ့နေ့ကျ တော့ ငုတ်တုတ်ပေါ့။ တစ်ခါတလေလည်း အဖေနဲ့ အမေ
အိတ်ကပ်ထဲက တွမ်စရာရှိရင် တွမ်ပေါ့လေ။ များများတော့ မဟုတ်မီ

ဘူး။ ငါးမူး၊ တစ်မတ်ပါ။

ကျွန်တော်တို့ ဂေါ်လီရိုက်ကြတဲ့ပွဲကို တစ်နေ့တော့ မိန်းကလေး တစ်ယောက်က သူပါမယ်ဆိုပြီး ဝင်လာပါတယ်။ သူ့လက်ထဲမှာလည်း ဂေါ်လီအသစ် (ပစ်ဒိုး) နဲ့ခင်ဗျ။ ကျွန်တော်တို့က သူ့ကို ချက်ချင်းဝင်ခွင့် မပေးပါဘူး။ ဘယ်နှယ်ဗျာ . . . မိန်းကလေးဆိုတာက ဖန်ခုန်ချင် ခုန်၊ ကုလားမစီးနင်းချင် နင်း၊ ထုပ်ဆီးတိုးတမ်းကစားချင် ကစား၊ ဒါမှမဟုတ် ရင် မျက်စိမှိတ်ထားပြီး လူမှန်အောင်ရွေးရတဲ့ ‘တာတေကြီးနဲ့ မစိန်ရင်’ ကစားချင် ကစားပေါ့ . . . ။ သူက အခု ကျွန်တော်တို့နဲ့ ဂေါ်လီရိုက်မှာ တဲ့ . . . ။

သူ့ကို ကျွန်တော်တို့အားလုံးက ပူစူးမလို့ ခေါ်ပါတယ်။

ကျွန်တော်တို့အချင်းချင်း ပြုံးမိကြတယ်။ အချဉ်တစ်ယောက် တာ့ တွေ့ပြီပေါ့လေ . . . ။

“နင့်မှာ ပိုက်ဆံပါလား”

“ပါတယ်”

“မရဘူး ပူစူးမ၊ ပိုက်ဆံပြ . . . ဘယ်လောက်လဲ”

“ပြားခုနစ်ဆယ် . . . ”

ပူစူးမက သူ့လက်ထဲမှာဆုပ်ထားတဲ့ ပိုက်ဆံတွေကို ဖြန့်ပြတယ်။ ကျွန်တော်တို့လည်း ဝမ်းသာအားရနဲ့ ဒီပိုက်ဆံတွေ ငါတို့ရပြီ ဆိုတဲ့ အတွေးကိုယ်စီနဲ့ ဂေါ်လီပွဲကို စဖို့ ပြင်တယ်။

“အထိ ဆယ်ပြား အထွာ ငါးပြားပဲ မဟုတ်လား”

“အေးပေါ့ . . . မထွာနိုင်ရင် မထိရင် ကိုယ်တိုင်က အထိ အထွာနော်၊ တစ်ခါတည်း မသေဘူး”

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

mg y o e . c o m

“ရတယ်... ကစားမယ်”

“ချက်ချင်းကားလို့ မရဘူးလေ၊ ပါ ဒါ တ ရွေးရဦးမှာ”

“ရွေးပေါ့... ဘာဖြစ်လဲ”

အဲဒီနေ့က ပူစူးမက ဘိတ်ကျပါတယ်။ တစ်ပွဲကစားပြီးလို့ ပြန်ပြန်ရွေးတိုင်း သူက ဘိတ်နေရာမှာပဲ နေတယ်ခင်ဗျ။ ကျွန်တော်တို့ ပစ်ပြီးတဲ့ဒိုးတွေကို ကြည့်ပြီး နောက်ဆုံးမှ သူက စဉ်းစားပြီး နေရာကောင်းမှာ ထားလေ့ရှိပါတယ်။

ပြီးတော့ ပစ်ရခက်၊ ထွာရခက်တဲ့ သစ်ပင်အမြစ်ကြားတို့၊ ကျောက်စပ်ကြားတို့၊ မြက်တောတို့၊ ဗာဒံရွက်ကြွကြားတို့မှာ သူ့ဂေါ်လီကို ထားလေ့ရှိတယ်။ ကျွန်တော်တို့ စိတ်တိုပြီးရိုက်တော့မှ သူပိုင်ပြီဆိုရင် ထွာချင်ထွာ၊ အထိရိုက်ချင် ရိုက်တတ်တယ်။

နောက်တစ်ခုက ပူစူးမက တော်တော်လည်း အငြင်းသန်တယ်ခင်ဗျ။

သူ့ဂေါ်လီက ကျွန်တော်တို့ရိုက်နိုင်တဲ့နေရာနားကို ရောက်သွားပြီဆိုရင် ငြင်းတော့တာပါပဲ။

“ဟဲ့... ကျော်ထွေး နင် စည်းမခိုးနဲ့နော်”

“ငါ... ဒီနားမှာလေ”

“ဖနောင့်နဲ့ မနင်းနဲ့၊ ခြေထိပ်နဲ့ပဲ ရမယ်၊ ပြီးတော့ ညာခြေတစ်လှမ်းတက်ပြီး မပစ်ရဘူး”

“ရတယ်ဟာ”

ကျော်ထွေးက စိတ်တိုတိုနဲ့ ပစ်ခါနီးမှာ ဂေါ်လီကိုချိန်ပြီး လက်ထဲက လွှတ်ပြီဆိုတာနဲ့ ‘စည်းခိုးတယ်’ လို့ ပူစူးမက လှမ်းအော်ပါတယ်။

mg y o e . c o m

ဒီတော့ ကျော်ထွေး ဂေါ်လီလွဲရော။ သူနဲ့ လက်တစ်ကမ်းကို ရောက်သွားတဲ့ ကျော်ထွေးဂေါ်လီကိုကျတော့ သူက စကတ်အစိမ်းရောင် (ကျောင်းစိမ်းစကတ်) ကလေးမပြီး ခြေထောက်ကို မသိမသာ မပြီး ပေါက်ဒိုးနဲ့ပေါက်ပါတယ်။

အဲဒီနေ့က ဟိုကောင်တွေ အကုန်ပြောင်ပြီး ကျွန်တော်က ပြားလေးဆယ်ရှုံးတယ်။ ပူစူးမဆီက ပြားခုနစ်ဆယ်ကိုမရဘဲ ပူစူးမက တစ်ကျပ်နဲ့ ပြားခြောက်ဆယ် နိုင်သွားတယ်ခင်ဗျ. . . ။

နောက်တစ်နေ့ကျတော့ ပူစူးမ ရောက်လာပြန်တယ်။ ကျွန်တော်တို့ ဝိုင်းမပြတ်သေးတော့ သူ့ကို လှည့်မကြည့်ဘူး။ ကျွန်တော်တို့ စိတ်ထဲမှာလည်း သူ့ကို ဝင်ပါစေချင်စိတ် သိပ်မရှိကြတော့ဘူး။ ကျွန်တော်တို့ ပွဲပြီးသွားတော့ ပူစူးမက ကျွန်တော့်ကို ပြောတယ်။

“ငါလည်း ပါမယ်ဟာ”

“ဟိုကောင်တွေကို ပြောကြည့်လေ”

“ငါ့မှာ ပိုက်ဆံ ပါပါတယ်ဟာ၊ ဟောဒီမှာ မယုံရင် ကြည့်၊ နှစ်ကျပ်တစ်မတ်”

ကျွန်တော်တို့အားလုံး ဝိုင်းကြည့်ကြတော့ ပူစူးမလက်ထဲမှာ ငါး မူးစေ့တွေရော၊ မတ်စေ့တွေရော၊ ဆယ်ပြားစေ့တွေရော တစ်ဆုပ်ကြီး တွေ့ရသည်။ ကျွန်တော်တို့ ကစားနေကြတာ အားလုံး ခြောက်ယောက်ရှိ၏။ ထိုခြောက်ယောက်ပေါင်းမှာ ပိုက်ဆံနှစ်ကျပ် မပြည့်ကြတော့ အေးအေးဆေးဆေးပင် ပူစူးမကိုပါဖို့ သဘောတူလိုက်သည်။ ဒါပေမဲ့ မှတ်ကြီးဆိုသည့်ကောင်က ပွဲမစခင် ပြောသည်။

“ငါနဲ့ နှံ့ကောင်နဲ့က အရင်းပြန်နော်”

“ရတယ်လေ... နင်တို့ အရင်းပြန်ဆို လက်တစ်ကမ်းမှာ အထိ ရိုက်ရမယ်၊ မရရင် နင့်နောက်က လူက ဝင်ရိုက်ရမယ်”

မှတ်ကြီး နည်းနည်းတွေသွားတယ်။ ပူစူးမပြောတဲ့သဘောကို ကျွန်တော် ရှင်းပြရဦးမယ်။ မှတ်ကြီးနဲ့နဲ့ကောင်က အရင်းပြန်ဆိုတော့ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် ငွေယူလို့မရဘူး။ တခြားလူတွေကိုပဲ ရိုက်ရ မှာ။ ဒီတော့ သူတို့နှစ်ယောက်တိုင်ပင်ပြီး အချင်းချင်း မထိ၊ မထွာဘဲ ပွဲကို ညစ်သွားမှာစိုးလို့ ပြောတာပါ။

“ပြီးတော့ အထွာကိုလည်း လက်နဲ့မထွာဘူး၊ နင်တို့က ယောက်ျား လေးဆိုတော့ လက်ကြီးတယ်၊ ငါက မိန်းကလေး အထွာသေးတယ်၊ အဲဒီ တော့ အထွာတုတ်ထားမယ်”

“အထွာတုတ်... နင်က ဘာနဲ့လုပ်မှာလဲ”

“ရေခဲချောင်းတုတ်နဲ့ပေါ့ဟ၊ လိုက်ကောက်ရင် ရတာပဲ”

ထိုနေ့က ကျွန်တော်တို့ သဲကြီးမဲကြီးရိုက်ကြတယ်။ ဂေါ်လီကို မမြင်နိုင်လောက်သည့် ခြောက်နာရီခွဲလောက်မှာ ကျွန်တော်တို့ ဂေါ်လီ ဝိုင်းသိမ်းကြသည်။ ထိုနေ့ကလည်း ပူစူးမသည် အငြင်းသန်ခြင်း၊ ပြဿနာရှာခြင်း၊ ရန်တွေခြင်း၊ သူ့ဒိုးကို ရိုက်မည့်သူကို ဒုက္ခပေးခြင်း တို့ကို လုပ် ရင်းဖြင့် နိုင်သွားသည်။

ကျန်တဲ့ကောင်တွေထဲမှာ ဘာဘူတစ်ယောက်သာ ဆယ်ပြား ကျန်သည်။ ကျွန်တော်ကတော့ ငါးပြားသာကျန်၏။ ကျန်တဲ့သူတွေ အကုန် ပြောင်ကာ အောင်မြင်စွာနိုင်သွားသော ပူစူးမက သဲတွေပေနေသည့် သူ့ပိုက်ဆံကလေးတွေကို ရေတွက်ရင်း ကျွန်တော့်ကို မေးသည်။

“နင်... ဘယ်လောက်ရှုံးလဲ စာကလေး...”

“လေးဆယ့်ငါးပြား”

“ငါ တစ်မတ် (၂၅)ပြား ပြန်ပေးမယ်နော်. . . ရော့”

ကျွန်တော့်လက်ထဲကို ပိုက်ဆံ နှစ်ဆယ့်ငါးပြားထည့်ပေးပြီး ပူစူးမ လှစ်ခနဲ ထွက်ပြေးသွားတယ်။ ကျွန်တော် ငေးပြီးကျန်ခဲ့ရင်း နား မလည်နိုင်ဖြစ်နေခဲ့တယ်။

နောက်နေ့တွေ ဂေါ်လီရိုက်ကျတော့လည်း ကျွန်တော်တို့သာ အရှုံးခံများပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့မှာ ပူစူးမကို ပေးလည်း မပါချင်၊ သူ့လက်ထဲက ပိုက်ဆံတွေ တွေ့လျှင်လည်း မပါခိုင်းဘဲမနေနိုင်၊ ဒီနေ့ တော့ နိုင်မှာပဲဟုအတွေးနှင့် ရိုက်တိုင်းလည်း အငြင်းသန်သောသူ့ကို ပြန်မပြော နိုင်တော့။ ကျွန်တော်တို့ပဲ ရှုံးတာ များပါတယ်။ ကျွန်တော် ကတော့ ငွေ တစ်မတ်ကျေးဇူးကြောင့် သူ့နဲ့ပြိုင်ငြင်းတာ နည်းပါတယ်။

ဒီလိုနဲ့ ကျွန်တော်တို့ ကျောင်းတွေပြန်ဖွင့်တဲ့ မိုးရာသီကျတော့ ဂေါ်လီဝိုင်းနဲ့ ကျွန်တော်တို့ ဝေးသွားကြတယ်။ ကျွန်တော်တို့တင် မဟုတ် ပါဘူး။ ရပ်ကွက်ထဲက တခြားကစားနည်း ကစားကြတဲ့ ကလေးတွေ လည်း မရှိတော့ပါဘူး။

တစ်နေ့ ကျွန်တော် ကျောင်းအသွား လမ်းမှာ ပူစူးမနဲ့ဆုံပါ တယ်။ သူက နင်မလစ်ပုလင်းကလေးနဲ့ ဆီဝယ်ပြီး ပြန်လာတာပါ။ သူ့ ပုလင်းထဲက ဆီက လက်လေးလုံးလောက်ပဲ ပါပါတယ်။ ကျွန်တော့်ကို တွေ့တော့ သူ အားရဝမ်းသာ ခေါ်ပါတယ်။

“ဟယ်. . . စာကလေး နင်တို့ ဂေါ်လီ မရိုက်ကြတော့ဘူးလား ဟင်”

“အေးဟ. . . ငါတို့ ကျောင်းတက်နေပြီ”

ကျွန်တော့်စကားဆုံးတော့ ပူစူးမမျက်နှာက ညှိုးသွားတယ်။ သူက ကျောင်းမနေရပါ။ သူ့အမေက မုဆိုးမ ရောဂါသည်ပါ။ သူ့အစ်မနဲ့ သယ်န်းကျန်းဈေးမှာ တစ်နေ့လုံး ဈေးလိုက်ရောင်းပေးရပြီး ညနေကျမှ အိမ်ပြန်ရတာပါ။

“နင်တို့ကျောင်းမှာရော ဂေါ်လီရိုက်ကြလား စာကလေး”

“ရိုက်လို့မရဘူးဟ၊ ဆရာ ဆရာမတွေက ဂေါ်လီတွေတာနဲ့ သိမ်းတာ”

“ငါလည်း ကျောင်းနေချင်တယ်ဟယ်”

“နေချင် နေပေါ့ဟ”

“မထားကြလို့ပေါ့ဟယ်၊ ဒါနဲ့ နင်တို့ကျောင်းက ဘယ်တော့မှ ပိတ်မှာလဲဟင်”

“နွေကျမှလေ”

“ငါ ပျင်းနေတယ်ဟာ၊ နင်တို့ ဂေါ်လီမရိုက်တော့ ငါလည်း မုန့်ဖိုးမရှိတော့ဘူး၊ ဂေါ်လီရိုက်တုန်းက ငါငြင်းတာ ညစ်တာတွေကို နင် စိတ်မဆိုးနဲ့နော် သိလား၊ အဲဒီတုန်းက အိမ်က ရေနံဆီတို့ ဆီတို့ ဝယ် ခိုင်းတဲ့ပိုက်ဆံတွေနဲ့ ရိုက်ရတာ၊ ရှုံးသွားရင် ငါ အတီးခံရမှာဟ၊ အဲဒါ ကြောင့်မို့ပါ”

ကျွန်တော့်ရင်ထဲ တစ်ချက်တော့ နင့်ခနဲ ဖြစ်သွားသည်။

သို့သော် ဘာကြောင့်မှန်းတော့မသိ။

“အေးပါဟာ... ငါ နင့်ကို မငြင်းခဲ့ပါဘူး”

“ဟုတ်တယ်... အဲဒါကြောင့် ငါ နင့်ကို ခင်တာပေါ့ စာကလေး

ရဲ့၊ နွေကျောင်းပိတ်လို့ ဂေါ်လီရိုက်ရင် နင်နဲ့ ငါ အရင်းပြန်မယ်နော်”

mg y o e . c o m “အေးပါဟာ”

ပူစူးမက ဆီပုလင်းလေးကိုင်ကာ ထွက်သွားသည်။ ကျွန်တော် ကျောင်းကို လာရတာ ဒီနေ့ တစ်မျိုးကြီးဖြစ်နေတာကိုတော့ မှတ်မိနေခဲ့ တယ်။

အဲဒီနှစ် နွေရာသီကျောင်းပိတ်တော့ ကျွန်တော်တို့ ဂေါ်လီ ဆက်ရိုက်ကြပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ပူစူးမတော့ ရောက်မလာပါဘူး။ အိမ်များ ပြောင်းသွားသလား။ ဘာကြောင့် ရောက်မလာတာလဲဆိုတာတော့ ကျွန် တော်လည်း မသိခဲ့ပါ။

ကလေးစိတ်ဖြင့် မေ့မေ့ပျောက်ပျောက်ရှိခဲ့တဲ့ အဲဒီအဖြစ်လေးကို လူကြီးစိတ်နှင့်ကျတော့မှ ပြန်သတိရပြီး လွမ်းနေမိပါတယ်။

ကျွန်တော့်စိတ်က အိမ်ရှေ့ဗားဒံပင်ရိပ်မှာ ဖန်ဂေါ်လီပစ်နေတဲ့ ကလေးတွေဆီကို ပြန်ရောက်သွားတယ်။ ကောင်လေးတွေနဲ့ အပြိုင်ငြင်း နေတဲ့ ကောင်မလေးကိုလည်း ငေးကြည့်နေမိတယ်။ မျက်ရည်လည်း တစ်ချက် လည်လာသလိုပဲ။

ကျွန်တော့်ကို ပိုက်ဆံနှစ်ဆယ့်ငါးပြားပေးခဲ့တဲ့ ပူစူးမကို အရမ်း သတိရနေမိပါတယ်။

နားနဲ့...ကလစ်

ကျွန်တော့်ခန္ဓာကိုယ်တွင် မကောင်းသော ခန္ဓာကိုယ်အစိတ် အပိုင်းနှစ်ခု ရှိသည်။ 'နား' နှင့် 'သွား' ဖြစ်၏။ 'သွား'ကိုတော့ ဆေးခန်း တွင်ပြုဖြစ်သည်။ 'နား'ကိုတော့ ကျွန်တော် နဖာကလော်ဖြင့် ကလော် သည်။ နားယားသည့်အခါတွင် နဖာကလော်ဖြင့် ကော်သည့်အတွက် ကြောင့် ကျွန်တော့်နားမှာ ဒဏ်ရာရတတ်သည်။ သွားကို ဆေးခန်းပြု ဖြစ်သော်လည်း နားကတော့ ဆေးခန်းမရှိသဖြင့် မပြုဖြစ်ပါ။

ဒီတော့ ကျွန်တော် တစ်မျိုးကြံသည်။ လမ်းဘေး စုံစီနဖာဆိုင် ကလေးများတွင် ရောင်းတတ်သည့် နဖာကလော်ကို မသုံးတော့ဘဲ မိန်း ကလေးများ ခေါင်းညှပ်သည့်အခါတွင် သုံးသည့် သံကလစ် အသေး ကလေးများဖြင့် ကျွန်တော့်နားကို ကလော်သည်။

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

ထိုကလစ်ကလေးများက လုံးလုံးချောချောရှိသဖြင့် နားအတွက် ထိခိုက်မှုအန္တရာယ် သက်သာသည်ဟု ကျွန်တော်ထင်သည်။

သို့သော် ထိုကလစ်ကလေးများ မကြာခဏ ပျောက်တတ်သည်။ ကျွန်တော်ကလည်း ဟိုတင် ဒီထား သတိက ခပ်များများမေ့တတ်သည့်ကောင်မို့ ထိုမိန်းမထိုး ကလစ်ကလေး မကြာခဏ ပျောက်တတ်သည်။

နားယားသည့်အချိန်တွင် ထိုကလစ်ကလေးများ ရှာမတွေ့ပါက ကျွန်တော်စိတ်တိုပြီး ကျွန်တော့်ဇနီး လေဒီချပ်ပြားကို အော်တတ်သည်။ ကျွန်တော့်ဇနီးကလည်း သူနှင့် ဘာမှမဆိုင်ဘဲ အအော်ခံရခြင်း၊ သူ့ကလစ်တစ်ချောင်း ဆုံးရှုံးခြင်းတို့ကြောင့် ကျွန်တော့်ကို ပြန်အော်သည်။ တစ်ချောင်းကို နှစ်ကျပ်သာပေးရသော ကလစ်ကလေးကြောင့် ကျွန်တော်နှင့် လေဒီချပ်ပြားတို့ အော်ကြဟစ်ကြသည်။ ရန်ဖြစ်ကြသည်။ စိတ်ကောက် ကြသည်။

ငွေကြေး၏တန်ဖိုးကြောင့် မဟုတ်။ ကျွန်တော်က နားယားနေချိန်မှာ လိုချင်တာမရ၍ ဒေါသနှင့်အော်ခြင်း ဖြစ်သည်။ သူ့ကလည်း သူနှင့်မဆိုင်ဘဲ အအော်ခံရသဖြင့် ပြန်အော်ခြင်းဖြစ်သည်။

“မင်းတို့ စည်းကမ်းကိုမရှိဘူး၊ လိုချင်ရင် လိုချင်တဲ့အချိန်မှာ ဘယ်ပစ္စည်းမှ ရှာမရဘူး၊ မေးလိုက်ရင် မသိဘူးနဲ့ စတာကြီးပဲ... ”

“ကျွန်မနဲ့ ဘာဆိုင်လို့လဲ၊ မနေ့ကတင် ရှင့်ကို တစ်ချောင်းပေးထားတယ် မဟုတ်လား”

“ငါလည်း ဒီလက်တန်းပေါ် တင်ထားတာပဲ၊ မင်းတွေ့ရင် သိမ်းထားရမှာပေါ့ကွ... ”

“တွေ့မှ မတွေ့တဲ့ဥစ္စာ၊ ထားချင်တဲ့နေရာထားပြီး ပျောက်သွား
မှ လာမဲမနေနဲ့. . .”

“အေး. . . ငါ့ဘာသာ ဘယ်နေရာပဲထားထား ဒီအိမ်ထဲကတော့
ကျော်ပြီး မထွက်သွားဘူး၊ မင်း ငါ့မိန်းမ မဟုတ်ဘူးလား၊ တွေ့ရင်
သိမ်း ထားရမှာပေါ့ကွ၊ မင်းတို့က ဒီကိုရီးယားကားက လွဲရင် ကိုယ့်ကို
လုပ် ကျွေးနေတဲ့ ယောက်ျားတောင် ဂရုစိုက်ချင်တာမဟုတ်ဘူး”

“ဟုတ်ပါတယ်. . . ဟုတ်ပါတယ်. . . ကျွန်မတို့က ရှင့်လုပ်စာကို
ပက်လက်ကလေးအိပ်၊ ငုတ်တုတ်ကလေးထိုင် TV ကြည့်ပြီး စားနေရတာ
ကိုး. . .”

“ဟိတ်ကောင်. . . မင်း ငါ့ကို မရိနဲ့. . .”

“ဘယ်သူက စပြီး ပြဿနာရှာတာလဲ၊ ဘာမှမဟုတ်တဲ့ကိစ္စကို
လျှောက်ရမ်းမနေနဲ့”

“မင်းကို ငါ ပါးစပ်ပိတ်ထားလို့ ပြောတယ်မဟုတ်လား”

“မပိတ်တော့ ဘာဖြစ်လဲ”

“အေး. . . ကောင်းတာပေါ့ကွာ၊ ကိုယ့်ယောက်ျားပြောတဲ့
စကားကိုမှ နားမထောင်တဲ့ မိန်းမ၊ တော်တော် တော်တဲ့ မိန်းမပေါ့ကွာ”

“ရှင်ကလည်း တော်တော် တော်တာကိုး. . .”

ထိုနေ့က ကျွန်တော်တို့ တော်တော် ရန်ဖြစ်လိုက်ကြသည်။
စကားတွေက ဘယ်ဆီသို့ရောက်မှန်းမသိ ကလစ်တစ်ချောင်းနှင့် စပြီး
ကလစ်တစ်ချောင်းနှင့် မဆုံးဘဲ ကျွန်တော်နှင့် လေဒီချပ်ပြား အဲဒီညက
တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် မုန်းပစ်လိုက်ကြသည်။

‘ကလစ်’သည် ကျွန်တော့်ကို အဲဒီလို ဒုက္ခပေးခဲ့ပါသည်။

“ရော့ . . . ဟောဒီမှာ ကလစ်ဆယ်ချောင်း၊ နဖာကလော်သုံးခု မှတ်မှတ်ရရ ထားနော်၊ ပြီးမှ လူကို လာပြီး ပြဿနာမရှာနဲ့ . . . ”

လေဒီချပ်ပြားက သားရေပင်နှင့်စည်းထားသော ကလစ်ကလေး ဆယ်ချောင်းနှင့် နဖာကလော်သုံးချောင်းကို ကျွန်တော့်စာရေးစားပွဲခုံ ပေါ်ချပေးသည်။ ကျွန်တော် မသိချင်ယောင်ဆောင်ပြီး နေလိုက်သည်။

လေဒီချပ်ပြား၏မျက်နှာက ပြင်သစ်ကို ဝင်သိမ်းခါစ ဟစ်တလာ ၏မျက်နှာမျိုး ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်က အင်္ဂလန်မှ ဆာဝန်စတန်ချာချီလို မသိချင်ယောင်ဆောင်နေလိုက်သည်။ စိတ်ထဲမှာတော့ ငါ ဒီကလစ်တွေ ကို မပျောက်ရအောင် ထိန်းသိမ်းမှုကိုရတော့မည်ဟု ဆုံးဖြတ်ချက်ချလိုက် သည်။

သို့သော်လည်း ဟိုထားဒီထားနှင့် ကလစ်များက ပျောက်မြဲ ပျောက်နေဆဲဖြစ်သည်။ ဒီတစ်ခါတော့ ကျွန်တော် ဘာမှမပြောဘဲ တစ် ချောင်းပျောက် တစ်ချောင်းထုတ်ကာ ခပ်အေးအေးပင် သုံးနေခဲ့သည်။

နောက်ဆုံး အကြံတစ်ခုရသည်နှင့် ကျွန်တော့်အင်္ကျီအိတ် ညာ ဘက်ထောင့်တွင် ထိုကလစ်ကို ထိုးထားလိုက်သည်။ ဒီတော့မှ သုံးချောင်း သာကျန်တော့သော ကလစ်ပျောက်ဆုံးမှု ရပ်ဆိုင်းသွား၏။

ကျွန်တော် အာမခံဝံ့ပါသည်။ ကျွန်တော့်ကလစ်ပျောက်မှုများကို စုံထောက်ဦးစံရှားနှင့် ဆားပုလင်းနှင်းမောင်တို့ နှစ်ယောက်ပေါင်းပြီး လာ ရှာရင်တောင် ပြန်ရဖို့ လုံးဝ မျှော်လင့်ချက်မရှိပါ။

ထိုနေ့သည် ကျွန်တော့်မိတ်ဆွေ မော်ဒယ်လ် ကောင်မလေးတစ်ယောက်၏မွေးနေ့ပွဲတစ်ခုသို့ ကျွန်တော်သွားရန်အတွက် ရေချိုးသည်။ ကျွန်တော်နှင့် ငြိမ်းချမ်းရေးရသွားသော လေဒီချပ်ပြားက ကျွန်တော်ဝတ်ရန် အဝတ်အစားများကို ထုတ်ပေးသည်။ သူထုတ်ပေးသည့် အဝတ်အစားက ကော်လံကတုံးလက်ရှည်အဖြူနှင့် စတိုင်ဘောင်းဘီအနက်ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်လည်း အင်္ကျီကို ကမန်းကတန်းဝတ်ကာ မွေးနေ့သို့ အချိန်မီ ပြေးရသည်။

မွေးနေ့ရောက်တော့ ကျွန်တော့်ကို တခြား မော်ဒယ်လ်ကောင်မလေးများက ကြည့်ကာ တီးတိုးစကားဆိုရင်း ပြုံးစိစိဖြင့် ရယ်ကြသည်။ ယထမတော့ ကျွန်တော် သတိမထားမိ။ ကြာတော့ နည်းနည်းရိပ်မိလာသည်။

ဒါပေမယ့် ကိုယ့်နဲ့ သိပ်ရင်းနှီးသူများမဟုတ်သဖြင့် ဇေဝေဇဝါနှင့်သာ နေရသည်။ Happy Birthday ပြီးသွားတော့ ကိတ်မုန့်စား အအေးသောက်ကြရင်း ကျွန်တော်နှင့် အနည်းငယ်ရင်းနှီးသော မော်ဒယ်လ်တစ်ဦးက . . .

“ဦးနီကိုရဲ ထွင်တာလား. . . ”

“ဘာတုန်းဟ. . . ”

“ဒီခိုင်းက ရေရေလည်လည်လန်တယ်၊ စိုင်းစိုင်းခမ်းလှိုင်တောင်ကျော်သွားပြီ. . . ”

နောက်မော်ဒယ်လ် ကောင်မလေးတစ်ယောက်က ဝင်ပြောခြင်းဖြစ်၏။ ကျွန်တော် တော်တော် အူကြောင်ကြောင်ဖြစ်သွားသည်။ ကျွန်တော်ဝတ်စားထားသည့် အဝတ်အစားကလည်း ဘာမှ ထူးထူးခြားခြား

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

mgvooe.com

မရှိပါ။ ဆံပင်ကလည်း သိပ်မရှိတော့သဖြင့် ရိုးရိုးနားဖော် ကတုံးစတောက် ကေသာဖြစ်သည်။

“နင်တို့ ဘာပြောတာတုန်းဟ... ငါ နားမလည်ဘူး...”

“အကျီဒီခိုင်းလေ”

“အကျီဒီခိုင်း...”

“ကော်လံလည်ကတုံးအကျီအိတ်မှာ ကလစ်သုံးချောင်း ထိုးထား တဲ့ဒီခိုင်းကို ပြော...”

ကျွန်တော် အလန်တကြားငုံကြည့်တော့ ကျွန်တော့်အကျီအိတ် ညာဘက်ထောင့်စွန်းတွင် တန်းစီပြီးထိုးထားသည့် ကလစ်သုံးချောင်းကို တွေ့ရသည်။ ကျွန်တော့်မျက်နှာသည် ရေခဲရေနှင့် အပက်ခံလိုက်ရသလို အေးကာသွား၏။ နှလုံးသားထဲမှာတော့ ကျောက်မီးသွေးရထားတစ်စင်း ရုတ်တရက် အရှိန်ပြင်းစွာ ခုတ်မောင်းနေသည်။

“ဟေ့ကောင်... မင်း ဒါ ငါ့ကို ဘာသဘောနဲ့လုပ်တာလဲ”

ကျွန်တော့်အိတ်ထဲမှာ ထည့်ထားသော ကလစ်သုံးချောင်းကို ထုတ်ကာ ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ပစ်ချပြီး ဒေါသကြီးစွာမေးသည်။ လေဒီချပ် ပြားက ခပ်အေးအေးပင် ပြန်ဖြေသည်။

“ထိုးပေးလိုက်တာလေ”

“လူကြားသူကြားသွားတဲ့ ပွဲမျိုးမှာ မင်း ငါ့ကို တမင်အရှက်ခွဲ လိုက်တာပေါ့လေ ဟုတ်လား”

“ဘာတွေ လာပြောနေတာလဲ၊ ရှင်ပဲ ကလစ်ကို အကျီအိတ်မှာ အမြဲတမ်း ထိုးတယ်လေ၊ ပွဲသွားလို့ နားယားရင် ဘယ်သူက ကလစ်ပေး မှာလဲ၊ တစ်ခုထိုးပြီး ဟိုနေရာချ၊ ဒီနေရာချ ပျောက်ရင် ရှင့်ကို ဘယ်

mgvooe.com

သူက ကလစ်ပေးမှာတုန်း၊ အဲဒါကြောင့်မို့ စေတနာနဲ့ အပိုပါ ထည့် ပေးလိုက်တာ. . . ”

“မလိုဘူးကွ. . . မလိုဘူး. . . ထည့်လည်း တစ်ချောင်း တော် ပြီပေါ့၊ ပြီးတော့ အိတ်ထောင့်မှာ ထိုးစရာမလိုဘူး၊ မင်းစေတနာနဲ့ဆို အိတ်ထဲထည့်ပေးလိုက်ရတာပဲ”

“စေတနာနဲ့မို့ အပိုထည့်ပေးတာပေါ့၊ ရှင်ပဲ တစ်ခါပြောဖူးတယ် လေ၊ ကောင်းဘို့င်တွေက ဘယ်တော့မှ ကျည်ဆံခြောက်တောင့်နဲ့ လမ်း မထွက်ဘူးဆို”

လေဒီချပ်ပြားက လေသံခပ်အေးအေးဖြင့် ကျွန်တော့်ကို မော် မကြည့်ဘဲ ချဉ်ပေါင်ရွက်သင်နေရင်းက ပြောသည်။

ထုံးစံအတိုင်း ကျွန်တော်တို့ ရန်ပွဲသေးသေးကလေး ဖြစ်ကြ သည်။ ထိုရန်ပွဲမှာတော့ သူက ဆာဝင်စတန်ချာချီဖြစ်ကာ ကျွန်တော်က ဟစ်တလာဖြစ်သွားသည်။

ကလစ်သည် ကျွန်တော့်ကို အဲဒီလောက် ဒုက္ခပေးခဲ့ပါသည် ခင်ဗျာ. . . ။

နှစ်သုံးဆယ်

အသက် (၃၀) အရွယ်မှာ လူတစ်ယောက်ဟာ...

(တစ်)

ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အံ့ဩတတ်ရမယ်။

တစ်ညလုံးအိနေသော မိုးသည် နံနက်အရုဏ်တက်မှာ အားနှင့် စတင်ရွာခဲ့သဖြင့် သစ်ရွက်ကြွေများပေါ်တွင် မိုးစက်အရှိန်ကြောင့် ခုန်တက်လာသော မြေမှုန့်နုကလေးများ ကပ်ငြိနေကာ ရုတ်တရက်ပေါ်လာသော ရေစီးကြောင်းအသစ်ထဲတွင် ထိုသစ်ရွက်များ တစ်ပိုင်းတစ်စနစ်မြုပ်နေသော အိမ်ရှေ့ရှိ သဲဆန်ဆန်မြေပေါ်တွင် ထိုလူက သူ၏ဖိနပ်ရာများကို ရွှင်လန်းတက်ကြွနေသော လူတစ်ယောက်၏ ဟန်အမူအရာများ

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

mgyc.com

m g y o e . c o m

ကို ပေါ်လွင်စေအောင် လျှောက်လာသောကြောင့် ခပ်စိတ်စိတ်ဖြစ်နေပြီး ထိုလူလျှောက်လာခဲ့သော ကားတံခါးအနီးမှ ကျွန်တော့်အိမ်အထိ ခြေရာ များကို လေးနှင့်မြှောက်၍ ရသောက်ိန်းဂဏန်းများအတိုင်း ကျွန်တော် အပြုံးအကြိမ်များကို တွေ့ရှိပြီးနောက် ကျွန်တော်သိရသည်မှာ ကျွန်တော် သည် ဇာတ်ညွှန်းရေးဆရာတစ်ယောက်ဖြစ်သွားပြီဆိုခြင်းပင် ဖြစ်ပြီး ထိုလူက နီဂရိုးဘုရင်တစ်ဦး၏ ဟန်ပန်များအတိုင်း သူ့ရှေ့တွင်ရှိသော ယခုမှ အိပ်ရာကထစ ညမိုးရွာခဲ့ခြင်းကို အံ့ဩနေသော ကျွန်တော့်ကို 9000 Camera တစ်လုံးသဖွယ် သဘောထား၍ သူ့မျက်နှာမှ ကြွက်သား များ၏ အကျုံ့အဆန့်ကို ဂရုစိုက်ထားသော လက်များကို ကွေးယူရင်း နှုတ်ခမ်းများကိုပင့်မြှောက်ကာ ကျွန်တော့်နှလုံးသားကို Fore Ground ခံ၍ သူ့ဦးနှောက်များဖြင့် VDO ကားပေါင်းများစွာကို တစ်ထိုင်တည်း ရိုက်ကူးစေခြင်းဖြင့် ညဦးပိုင်း လရိပ်တက်စဉ်က စကားလုံးများဖြင့်သာ နပန်းလုံးရင်း ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် မြို့ချဖို့ ကြိုးစားခဲ့သော ကျွန်တော့်ကို ကမ္ဘာပေါ်တွင် လူသိခံရ အနည်းဆုံးဖြစ်သည်။ ဗျည်းနှင့် သရကိုတွဲကာ ထမင်းခွံ့သလို လူများ၏ပါးစပ်ထဲ ခွံ့ပေးရသည့်အလုပ်တစ်ခုကို စတင် ခန့်အပ်လိုက်ပြီးသည့်အခါ ထိုနေ့က သစ်သော မျက်နှာကို ကျွန်တော် နောင်အခါ ဘယ်တော့မှ ပြန်မရနိုင်တော့လောက်အောင် ဆုံးရှုံးသွားခဲ့ ရပြီး ကျွန်တော်သည် အသက်(၃၀)အရွယ် လူတစ်ယောက် ဖြစ်ခဲ့ရလေ သည်။

(နှစ်)

ဘယ်သူ့ရဲ့အပြုံးမှာ ငွေကြေးရာခိုင်နှုန်း ဘယ်လောက်ပါသလဲ ဆိုတာကို သိရမယ်။

လေးတန်းနှစ်က ကျွန်တော်နေရသောအတန်းမှာ မုန့်ဈေးတန်း ဇာနည်ဘေးတွင်ဖြစ်ပြီး မုန့်စားဆင်းချိန်တွင် မုန့်ဖိုး ပြားငါးဆယ်မပါသောနေ့ များတွင် ပြတင်းပေါက်မှ မုန့်ဈေးတန်းကို ငေးသောအခါ ပြားငါးဆယ် တန်မုန့်ဟင်းခါးကိုရောင်းသူ အဒေါ်ကြီး၏အပြုံးများကို တွေ့ခဲ့ရပြီး ထို အပြုံးသည် ပြတင်းပေါက်မှငေးနေသော ကျွန်တော့်ထံသို့ တစ်ရံတစ်ခါမှ ပျံတက်မလာနိုင်ကြောင်းကို ကလေးတစ်ယောက်၏ အလိုလိုသိစိတ်နှင့် သိနေသည့်တိုင်အောင် ကလေးတစ်ယောက်၏

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

mg yoe . com

မျှော်လင့်မှုမျိုးနှင့် မျှော် လင့်ခဲ့ဖူးကြောင်း ငွေကြေး၏ သမိုင်းအစအဖြစ် ကျွန်တော်ဘဝတွင် ကျွန်တော် မှတ်မိနေပြီး လူကြီးတစ်ယောက်၏ဘဝတွင် ငွေသည် ပုံသဏ္ဍာန် ပြောင်းလဲ၍ အလွယ်ကူဆုံးနှင့် ကိုယ့်မှာရှိထားသည့် ငွေတစ်ပြားတစ်ချပ်မျှ မပေးရဘဲ သူထံမှ အထင်ကြီးလေးစား နေရာပေးမှုကို မတန်တဆရနိုင်သည့် ကိရိယာဖြစ်ကြောင်း သိရှိပြီးသည့်နောက်တွင် ငွေကြေး၏ ရာခိုင်နှုန်းကို ပုန်းအောင်း၍ တွက်ဆနိုင်ရန်အတွက် နှုတ်ခမ်းပေါ်တွင်ရှိသော လူတိုင်း၏အပြုံးပေါင်းများစွာကို ကျွန်တော် စနစ်တကျ လေ့လာသင်ယူပြီး ကျွန်တော့်အပြုံးတွင် ရေမွှေးဆွတ်သလို ဆွတ်ထားသော ငွေကြေး၏ရနံ့ကို ပိုမိုသင်းယုံ့အောင် ကြိုးစားခဲ့ရာ ကျွန်တော်သည် စိတ်ကူး၏အဖက်ဖက်သို့ ဖောက်သွယ်ဖြာထွက်နေသော လမ်းမများ နံဘေး ပလက်ဖောင်းပေါ်တွင် စကားလုံးများကို အဆင်ပြေသလို တွဲစပ်ချပြထားကာ ရှေ့တွင် လာရပ်သူတိုင်း၏အပြုံးထဲတွင် အနည်းဆုံးဈေးဆစ်ပြီး ငွေကြေးရာခိုင်နှုန်းကို တွက်ဆတတ်အောင် လုပ်ထား၍ ကျွန်တော်က ငွေကို ဘယ်တော့မှ ဂရုမစိုက်ဘူးဟု အကြိမ်ကြိမ် ပြောလာသူကို အကြိမ်ကြိမ်ပြန်ပြောရင်းဖြင့် ခိုးချကာ အောင်မှတ်ရရုံ ကျောင်းသားတစ်ဦးအဖြစ် အသက်(၃၀) အရွယ် လူတစ်ယောက် ဖြစ်ခဲ့ရသည်။

(သုံး)

လက်စားချေရမည့်လူတွေကို နံပါတ်စဉ်တပ်ထားပြီး အနှုံးပေးရ
မယ့်လူတွေကို အလွတ်ကျက်ထားရမည်။

မသိတာ၊ မောင်သစ်ဆင်း၊ ကျော်အောင်လွင်၊ မောင်မျိုးမင်း၊
ရဲမြင့်တိုး၊ ခင်ခင်သော်၊ ဇာနည်ထွန်း၊ အောင်စိန်၊ သစ္စာနီ၊ နေမျိုး၊
စိုးဝင်း၊ ငြိမ်း၊ ပိုပို၊ လဲ့လဲ့ခိုင်၊ လွင်လွင်မာ၊ ကျော်သက်အောင်၊ မင်းဝေမော်၊
ချမ်း၊ ငြိမ်းအေး၊ ကိုပေါက်၊ သန်းသန်းမြင့်၊ မဌေး၊ သီဟ၊ ထွန်းအိန္ဒြာဗို၊
ကိုတူး ULB၊ မွန်ကြီး၊ ကွန်မြူနစ်တစ်ဦး၊ အီလျာ အာဒင်ဘတ်၊ မြသန်းတင့်၊
ဒဂ္ဂူးဘယ်ရီမိုး၊ ကောလိပ်ဂျင်နေဝင်း၊ မာဂရစ် မစ်ချယ်၊ ဂျက်(ခ)ပဲလ်လင့်၊
စပီးဘတ်(ခ)ချာလီချက်ပရင်း၊ ရောဘတ်ဒီနေရိုး၊ ရွှေမန်းတင်မောင်၊

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

mggyoe.com

ဦးရွှေအောင်၊ ဒေါ်ခင်မေ၊ မောင်ဒီနှင့် ကိုရဲလွင် အမှတ်စဉ်နှင့် သီးခြား
ခေါင်းစဉ်ကို ကျွန်တော့်ရင်ထဲတွင် မှတ်ထားပါသည်။

mggyoe.com

(လေး)

မရိုးသားမှုကို ရွံရှာတတ်ပြီး ကိုယ်တိုင်လည်း မရိုးမသား လုပ်
တတ်ရမယ်။

သူပုံစံက နှုတ်ဖျားမှပြောလိုက်သည့်စကားများသည် အသိဉာဏ်
မှ ကြိုချက်စစ်ထုတ်လိုက်မှန်း သိသာသည့်တိုင်အောင် ရယ်သံဟဟနှင့်
ပြုံးနေသည့်နှုတ်ခမ်းတို့ကြောင့် ထိုစကားလုံးများ အင်ချတ်နှင့် အဓိပ္ပာယ်
များသည် မိုးကောင်းကင်တွင် ရွေ့လျားနေသော တိမ်တိုက်များသဖွယ်
ပုံသဏ္ဍာန်အမျိုးမျိုးမရှိဘဲ အားလုံးဖြစ်နိုင်သလို ဘာဟု တိတိကျကျ ခန့်
မှန်း၍မရအောင် ဖြစ်နေသည်ကို ငေးကြည့်ရင်းက ကျွန်တော့်ဦးနှောက်
သည်လည်း စကားလုံးတစ်လုံးအတွက် ဖြစ်နိုင်ချေ။ အဓိပ္ပာယ်စစ်စစ်၊
ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

mgvooe.com

မူလသဘောထားအားလုံးကို တွက်ချက်နေရပြီး နှုတ်မှထွက်လာသော စကားအပြင် သူ့လည်ချောင်းထဲမှ အသံအိုးထဲတွင် ကြွင်းကျန်ရစ်ခဲ့သော အသံစွမ်းအင်အဖြစ် ပြောင်းလဲခွင့်မရလိုက်သည့် စကားများကိုပါ ကြားရနိုင်စွမ်းရှိအောင် တွက်ချက်ရရင်း လူသားတစ်ယောက်၏ မူလတာဝန် ဖြစ်သော တစ်ဦးကတစ်ဦးကို လွှမ်းမိုးချုပ်ကိုင်နိုင်ရေးဆိုသည့် အချက်ကြီးကို ပင်ပန်းကြီးစွာ သတိဖြင့် ဆောင်ရွက်နေရင်းမှ မရိုးသားမှု၏ ခေါင်ရည်ဦးသည် ကျွန်တော့်နှလုံးသားကို ပျို့အန်ချင်စရာကောင်းလောက်အောင် မူးယစ်စေပြီး ဒီလို မရိုးသားတဲ့လူတစ်ယောက်ကို အရှုံးမပေးရစေရေးအတွက် အပြင်းအထန် ကြိုးစားအားထုတ်ရင်းက စဉ်းစားမိသည်မှာ ခွင့်လွှတ်အရှုံးပေးခြင်းသည် ထိုသူ အမှန်တရားနှင့် မတွေ့မချင်း မိမိဘက်က ရှုံးနေခြင်းဖြစ်သည်ဆိုသည့်အချက်ပင် ဖြစ်ကာ ထိုလူမျိုးကလည်း ဘယ်တော့မှ အမှန်တရားနှင့် တွေ့တော့မည်မဟုတ်ဆိုတာကို သိထားသည့်အတွက် ထိုနည်းကို ချက်ချင်းမေ့ပစ်လိုက်ပြီး သူ့မရိုးသားမှုကို အနိုင်ရစေမည့် ကိုယ့်မရိုးသားမှုကို ပြင်ညီတစ်ခုပေါ်တွင် တင်ထားသည့် ပန်းချီကားတစ်ချပ်နယ် အရောင်အနုအရင့် အပျော့အမာ ရစ်သမ်ဟာမိုနစ် စနစ်တကျရှိစေရန် စီစဉ်ပြီးပြီးချင်း ကျွန်တော့်နှုတ်ဖျားမှ နူးညံ့ချိုသာသော ရယ်သံကို အရင်ခါချကာ အချို့စကားလုံးများကို အသံစွမ်းအင်အဖြစ် မကူးပြောင်းဘဲ ချန်ထားခဲ့ပြီး စိစစ်ပြီးသားအချို့ကို ခါထုတ်လိုက်ပြီးသည့်နောက် သူ၏တုံ့ပြန်မှုကို စောင့်နေရင်း ထိုတုံ့ပြန်လာမည့် စကားလုံးများကို ဖြစ်နိုင်ချေ လိုက်တွက်ကာ လိုက်ဖက်မည့်စကားလုံးများကို အရံသင့်တပ်လှန်ပြင်ဆင်ထားလိုက်ပြီးသည်နှင့် ဟန်ဆောင်မှုကို ပီပြင်အောင် ပြုလုပ်သည့်နည်းဖြစ်သော ဟန်ဆောင်သည့်နည်းကို ပြုလိုက်သည့်အခါ

mgvooe.com

ထိုလူက ကျွန်တော့်စကားလုံးများနှင့် မျက်နှာပေးကိုကြည့်ပြီး တစ်စုံတစ်ခု သတ်မှတ်လိုက်ကာ ကျွန်တော်တို့ စကားပြောပွဲ ပြီးဆုံးသွားသော်လည်း ကျွန်တော် လုပ်စရာများစွာနှင့် ကျန်ခဲ့ကာ ထိုလုပ်စရာများမှာ (တစ်) သူ့ကို သိစေလိုက်သည့် ဟန်ဆောင်ထားသော သဘောထားကို မှတ်သား ထားခြင်း၊ (နှစ်) သူ့အသံစွမ်းအင်သို့ မပြောင်းလဲဘဲ ချန်ထားခဲ့သော စကားလုံးများကို ရအောင် ဖော်ခြင်း၊ (သုံး) မိမိချန်ထားခဲ့သော မှတ်စု စကားလုံးများကို အလွတ်ရနေအောင် မှတ်သားထားခြင်း၊ (လေး) နောက်တစ်ခါ တွေ့ဆုံကြလျှင် သူပြောလာနိုင်သော အသံထွက်စကား များနှင့် အသံမထွက်သော စကားများကို ကြိုတင်သိအောင် တွေးထားရ ခြင်း၊ (ငါး) မူလသဘောထားကြီးတစ်ခုလုံးတွင် ကိုယ်မရှုံးရအောင် ယေ ဘုယျလမ်းကြောင်းတစ်ခု ရှာထားခြင်းတို့ ဖြစ်ပါသည်။

(ငါး)

ကိုယ့်ဝိညာဉ်ထဲက ယိုစီးကျလာတဲ့အသံကို ကိုယ်ကိုယ်တိုင်
မကြားနိုင်တဲ့နေရာမှာ သိမ်းထားနိုင်ရမယ်။

(ခြောက်)

ချစ်ခြင်းမေတ္တာစစ်စစ် ဆိုတာ ခက်ခဲမှန်း သိနေရမယ်။

ကျိုးကန်းတွေတောင်မှ ပန်းပွင့်တွေပေါ်ကို မနားရကောင်းမှန်း သိကြပါတယ် မသိတာ။ မင်းက ငါ့ကို . . . ထားပါလေ . . . အခုတော့ ငါနဲ့ ဘေးမှာ ရယ်လိုက်ရင်း ရယ်သံထွက်တဲ့ မိန်းကလေးတစ်ဦးက မင်း လိုပဲ မထူးဆန်းတဲ့စကားတွေကို ပြောလို့ ငါ့ကို သူတတ်သမျှနဲ့ စည်းခတ် ဝန်းရံလို့ . . . သံသရာတစ်လျှောက်လုံးလည်း ရှုံးပွဲများလှပါပြီ။

(ခုနစ်)

ကိုယ်နဲ့လိုက်ဖက်တဲ့ ငွေရှာနည်းကို ကောင်းကောင်းသိထားရ
မယ်။

သည်ယခင်ဘဝများ၏ အရိုးများမှ အရိပ်ကျလာရာ ယခုဘဝ
တွင် နှလုံးရောဂါသည်တစ်ယောက် ဖြစ်နေသောကြောင့် ကျွန်တော်
လူသားမြောက်သည့်အချိန်တွင် အမေဖြစ်သူက ကျွန်တော့်အားကြည့်
ကာ စိုးရိမ်ကြောင့်ကြစွာဖြင့် နင်တော့ ဒုက္ခပဲ။ နင့်ပုံစံက ဆိုက်ကား
လည်းမနင်းနိုင်... နင်းရင်လည်း အားနာပြီးစီးမယ့်လူ မရှိလို့ ထမင်း
ငတ်မှာပဲ... ဟု မှတ်ချက်ပေးရင်း ကျွန်တော်၏ ခွေနဲ့ ကွေးလျက်ရှိ
သော ကံကြမ္မာကို မိခင်တစ်ယောက်၏မေတ္တာဖြင့် ဝေဖန်ရေးဆရာမ
ဆန်စွာ စေတနာအရင်းအတိုင်း ဝေဖန်ခဲ့ဖူးသည်ကို ကျွန်တော် သိရှိခဲ့ရ
သောကြောင့် ယခုအခါတွင် ကျွန်တော် ဆိုက်ကားမနင်းရဘဲ လူတွေ

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

mgyoe.com

အိပ်ပစ်တတ်သည့် အချိန်များတွင် ဗျည်းနှင့် သရကို ဟိုပြောင်းဒီရွှေ
 ထိုစကားလုံးနောက်သို့ ဒီစကားလုံးလိုက်စေကာ စကားစုများကို
 နယ်ဖတ် ကျွေးရသောအလုပ်ဖြင့် မိဘနှစ်ပါးနှင့် ကျွန်တော်၏အရိပ်မှ
 အရိပ်ထပ် ထွက်လာသော အမည်နာမများစွာကို လုပ်ကျွေးလျက်ရှိပါ
 သည်။

(၅၆)

လူတစ်ယောက်နဲ့ ပေါင်းမိပြီဆိုရင် လူတစ်သန်းနဲ့ ပေါင်းလိုက်
ပြီး သွားသလို အားလုံးကို နားလည်ဖို့ ကောင်းကောင်းလိုပါတယ်။

ယခုဘဝတွင် ကျွန်တော်သည် ရဲဝင်းဆိုသော လူတစ်ယောက်
နှင့် ပေါင်းသင်းခဲ့ရ၏။ ထိုအချက်အလက်များဖြင့် ကျွန်တော် အသက်
(၃၀) ပြည့်ခဲ့သည်။

ပိုးကောင်းကင်နှင့် ဆန့်ကျင်ဘက်

နွေနေ့လယ်ခင်း၏ ပြင်းထန်သောနေရောင်သည် ကားလမ်း
 မပေါ်သို့ အရှိန်ပြင်းစွာကျရောက်လာပြီး အပူလှိုင်းငွေ့များအဖြစ် ပြန်
 လည်လူးလွန်နေကြသဖြင့် သူမလှမ်းမြင်နေရသော ကားလမ်းဗဟိုတစ်
 ဖက်မှ အိမ်အမိုးသွပ်ပြားများသည် ကွေးတွန့်ယိမ်းလှုပ်နေကြသည်။
 နေရောင်လွင်ပြင်ထဲမှ ပြေးထွက်လာသော လေပြည်သည် အပူငွေ့လှိုင်း
 ကြီးလို ဖြစ်နေကာ ပြတင်းပေါက်များ မတပ်ဆင်ရသေးသော အိမ်
 အတွင်းသို့ အဆက်မပြတ် ဝင်ဝင်လာနေသဖြင့် သူမသည် အိမ်ထဲတွင်
 နေထိုင်နေသော်လည်း နွေ၏ဒဏ်မှ လွတ်မြောက်ခြင်း မရှိချေ။

ကတ္တရာလမ်းအစပ်တွင် ခြောက်သွေ့ကာ အရွက်ကင်းမဲ့နေ
 သော မြက်ပင်များကို တွေ့ရသည်။ သူမတို့အိမ်သည် အနိမ့်ပိုင်းတွင်

ကျသဖြင့် သိမ်တလင်းမခင်ရသေးသော အောက်ထပ်တွင် ထိုင်သည့် အခါတွင် ကားလမ်းမကို မော့ကြည့်ရသည်။ သူမ နေ့တိုင်းမြင်ရသော မြင်ကွင်းမှာ နွေဒဏ်ကြောင့် ခြောက်သွေ့သေဆုံးနေသော ကတ္တရာလမ်း အစပ်မှ အပင်များ၊ ကားလမ်းမှ အပူငွေ့လှိုင်းကြောင့် ကွေးတွန့်ယိမ်း လှုပ်နေသည့် အိမ်ခေါင်မိုးများနှင့် ဟိုတစ်ဖက်မှာ တိမ်သားကင်းမဲ့သည့် ကောင်းကင်ပြာပြာပင် ဖြစ်သည်။

သူမသူငယ်ချင်း ရဲဝင်းကတော့ 'အဲဒီမြက်ပင်တွေဟာ သေနေ တာမဟုတ်ဘူးဟာ၊ နွေမှာ ရေငွေ့မဆုံးရှုံးရအောင် အရွက်တွေကို ရေဖြတ် ပြီး သူတို့အသက်ကို ဆက်ထိန်းထားတာ၊ ဒါကြောင့် မိုးတစ်ပြိုက်လောက် ရွာချလိုက်တာနဲ့ မြက်ပင်တွေ စိမ်းစိမ်းထလာကြတာပေါ့' ဟု သူမကို ပြောခဲ့ဖူးသည်။ သူမဘဝရော ဒီလိုပဲလား။ သူမနဲ့ပတ်သက်တဲ့ စိမ်းလန်း မှုအားလုံးကို တမင်သွေ့ခြောက်အောင် ဘယ်သူက လုပ်ထားခဲ့တာလဲ။ မျှော်လင့်ချက်ကလေး တစ်ပြိုက်နှစ်ပြိုက်ကျလာတာနဲ့ ဟောဒီမြက်ပင်တွေ လိုပဲ သူမဘဝက စိမ်းစိမ်းထလာမှာတဲ့လား။ အဲဒီမျှော်လင့်ချက်ဆိုတာက ရော သူမဆီကို ဘယ်တော့ရောက်လာမှာတဲ့လဲ။ အဲဒီမှာ မျှော်လင့်ချက် ဆိုတာကို သူမက ဒီလိုမြက်ပင်တွေလိုပဲ သေချင်ယောင်ဆောင်ပြီး မျှော် နေရတော့မှာလား။ သူမ ဘာလုပ်ရမည်လဲ။ သူမ ဘာလုပ်နိုင်မည်လဲ။

မေးနေကျမေးခွန်းသည် သူမ၏အသိဉာဏ်နှင့် ခံစားမှုထဲကို နွေလေပူလို တားမရစီးမရ ဝင်လာပြန်သည်။ မစဉ်းစားတော့ဘူး။ ဘာကို မှ မတွေးတော့ဘူးဟု အကြိမ်ကြိမ်ဆုံးဖြတ်ထားသော်လည်း မရ။ သူမ တစ်ကိုယ်လုံး နွမ်းယဲလေးလံသွားသည်။ လုံးလုံးက ပုခက်ထဲမှ အဲ့ခနဲ အော်သဖြင့် ပုခက်ကြိုးကို ရပ်ထားရာမှ ခပ်သွက်သွက် လွဲလိုက်သဖြင့်

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

mgvye.com

m.g.y.c.e.com

ပုခက်လွှဲသံ တကွီကွီမြည်လာသည်။ အမေကြီးက အေးအေးလူလူ အိပ်မောကျလျက်ရှိသည်။ နွေနေ့လယ် အိမ်တစ်လုံးထဲမှာ အသက်ခြောက်ဆယ့်ရှစ်နှစ် အဘွားအိုတစ်ယောက်နှင့် တစ်နှစ်ပြည့်ကာစ ကလေးတစ်ယောက်ရှိနေသည်မှာ မဆန်းသော်လည်း အသက်နှစ်ဆယ့်ငါးနှစ်အရွယ် သူမရှိနေခဲ့ခြင်းကိုတော့ သူမ ဘယ်လိုမှ မကျေနပ်နိုင်ခဲ့။ သူမ မနှစ်ကပင် ဓာတုဗေဒမေဂျာဖြင့် အိမ်အက်(စ်)စီဘွဲ့ကို ရထားခဲ့သည် မဟုတ်ပါလား။

ဂျွန်ရပ်စကင်း၏ ဟောပြောချက်များကို ဆရာမြသန်းတင့် ဘာသာပြန်ခဲ့သော ဧကရာဇ်တို့၏ဘဏ္ဍာတိုက်များ၊ စာအုပ်ထဲတွင် ပညာရေး၏အဓိပ္ပာယ်ကိုကပင်လျှင် ပြည့်စုံသော ကြွယ်ဝချမ်းသာမှုပင် ဖြစ်သည်ဟု သူမ ဖတ်ခဲ့ရသည်။ သူမ ဖတ်ပြီးသည့်အခါ ဂျွန်ရပ်စကင်းနှင့် မြသန်းတင့်ကို မသိသဖြင့် သူမသူငယ်ချင်း ရဲဝင်းနှင့်သာ ငြင်းခဲ့ရသည်။

“အခုလို အခြေအနေမျိုးမှာ နင်ငြင်းတော့ ငါ့မှာ ဘာမှ ပြန်မပြောနိုင်သေးတာ အမှန်ပဲ၊ ဒါပေမယ့် အဲဒါကို နင် မယုံဘူးဆိုရင်ရော နင် ဘာကိုယုံမှာလဲ”

“ထားပါတော့ဟာ... ငါ ဒီစကားကို အခုမှ ကြားရဖတ်ရတာ ပါ၊ ငါ့ကိုယ်တိုင်ကလည်း ပညာရေးဆိုတာကို မျှော်လင့်ချက်နဲ့ သင်ခဲ့တာမဟုတ်ပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် အခုကျတော့ မနက်ခင်း မိသားစုတွေ အလုပ်သွားမိအောင် မနက်ခြောက်နာရီက စပြီး ငါ့မှာ ချက်ပြုတ်ရတယ်၊ နေ့ခင်းကျတော့ ကလေးထိန်း၊ အဝတ်လျှော်၊ တံမြက်စည်းလွဲ ဗာဟီရပေါ့ဟာ... ညနေခင်းကျတော့ မောမောနဲ့ ပြန်လာတဲ့လူတွေ

m.g.y.c.e.com

စားဖို့ ချက်ပြုတ်ရတယ်၊ ငါ့အလုပ်က အဲဒါလား၊ ငါ့ဘဝက အဲဒါလား၊ ဒါပဲဆိုရင် ငါ ဘာကြောင့် မော်လီကျူးတွေကို သိဖို့ လိုမလဲ၊ ဖြစ်စင်ဖြစ် ပေါင်းတွေကို ကျွမ်းကျင်ရမှာလဲ၊ ဓာတ်ငွေ့ပြင်းအားတွေ၊ အနာလတီ ကယ်တွေ၊ ဓာတုဗေဒရဲ့ နက်နဲတဲ့ပညာရပ်တွေ၊ ဒါတွေကို ဘာကြောင့် ငါ အပင်ပန်းခံပြီး သင်ခဲ့ရမှာလဲ”

သူ့သူငယ်ချင်းက သက်ပြင်းကိုချသည်။ ခေါင်းကိုကုတ်သည်။ ဆေးလိပ်ကို မဲဖွာသည်။ သူမတို့စကားဝိုင်းသည် တိတ်ဆိတ်သွားခဲ့လေ သည်။ အခုလိုခေတ်မျိုးမှာ အမ်အက်(စ်)စီဟူသော ဘွဲ့သည် ဘာမှတော့ မဟုတ်။ သို့သော် သူမဘဝတွင် ထိုပညာရေးအတွက် စွန့်လွှတ်မှုပေါင်း များစွာကို သူမ ရင်ဆိုင်ခဲ့ရသည်။ ဝမ်းနည်းကြေကွဲခြင်းများ၊ ဒုက္ခများ၊ ငွေကြေးများ၊ ကြိုးစားအားထုတ်ခြင်းများကို ရင်းနှီးခဲ့ရသည်။ သူမသည် ကားကလေးနှင့်ကျောင်းသွားပြီး ခိုးခိုးခစ်ခစ်ရယ်ကာ ဒီဘွဲ့ကို ရယူခဲ့ သည်မဟုတ်။ ထို့အပြင် ပညာရေးနှင့်ပတ်သက်လာလျှင် ဉာဏ်နှင့်ကြိုး စားအားထုတ်မှုမှ လွဲလျှင် ကံကြမ္မာ၏ ဖေးမကူညီမှုကိုလည်း သူမ ရ ခဲ့သည်မဟုတ်ချေ။

ပညာရေးဆိုတာနှင့် ပတ်သက်လာလျှင် ငယ်စဉ်ကတည်းက ပင် သူမမှာ ကံမကောင်းခဲ့။ လေးတန်းနှစ်မှစ၍ အတိုက်အခိုက် အပြိုင် အဆိုင်တွေကို အနိုင်ရကာ သူမ နှစ်စဉ် ဆုရခဲ့သည်။

သို့သော် ထိုအတန်းများသည် ကျောင်းသူတစ်ယောက်၏ဘဝ ကို အဆုံးအဖြတ်ပေးနိုင်သော အတန်းများမဟုတ်ခဲ့။ သူမ ဆယ်တန်းနှစ် သို့ ရောက်သည့်အခါတွင် သူမတို့အိမ်တွင် ဆယ်တန်းကျောင်းသားသုံးဦး ရှိနေခဲ့သည်။ နှစ်နှစ်ကျပြီးသား သူမအစ်မ၊ တစ်နှစ်ကျပြီးသား သူမ

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

mgjoe.com

အစ်ကိုနှင့် နှစ်တက် သူမတို့ဖြစ်သည်။ သူမတို့အိမ်တွင် စီးပွားရေးအရ ကိုးတန်းအောင်သည်အထိ အတန်းထဲတွင် ဆုရခဲ့သော သူမက တစ်လလျှင် နှစ်ဆယ့်ငါးကျပ်သာပေးရသော ကျူရှင်ကိုယူရသည်။ နှစ်ကျ သူမအစ်ကိုနှင့် အစ်မကို ဝိုင်းထားပေးကြသည်။

အဖေနှင့်အမေ၏ အာရုံသည် ဉာဏ်ကောင်းသော်လည်း အပေါင်းအသင်းကြောင့် ပေတေကာ စာမေးပွဲကျခဲ့ရသည့် သူမအစ်ကိုနှင့် ဆယ်တန်းအောင်လျှင် အလုပ်လုပ်တော့မည်ဟု ကြွေးကြော်သော သူမအစ်မထံတွင်ပင် ရှိခဲ့သည်။

‘သမီးကို ကျူရှင်ကောင်းကောင်း ထားပေးပါ။ သမီး ဆရာဝန်ဖြစ်အောင် ကြိုးစားပါမယ်’ ဟု သူမက ကတိအကြိမ်ကြိမ်ပေးခဲ့သော်လည်း ‘သမီးက ဉာဏ်လည်းကောင်းတယ်၊ ကြိုးစားချင်စိတ်လည်းရှိတယ်၊ သမီးက အောင်မှာ ကျိန်းသေတယ်၊ ဟိုနှစ်ကောင်ကသာ ကြပ်မတ်ရမှာ၊ အဖေသားသမီးတွေအားလုံး ဆယ်တန်းအောင်စေချင်တယ်’ဟူသော အဖေစကားကို သူ နာကြည်းချင်သော်လည်း နာကြည်း၍မရခဲ့။

သို့သော် ငဲ့ညှာကာ ခြစ်ချုပ်ထားပေးခဲ့ရသော ဝိုင်းကျူရှင်များကို သူ့အစ်ကိုက အပေါင်းအသင်းနှင့်လျှောက်လည်ကာ မတက်ဘဲ သူမအစ်မက ရည်းစားဖြင့်ချိန်းတွေ့ကာ အပျက်ခံသည့်အကြောင်းကို သိလိုက်ရသည့်အခါ သူမ နာကြည်းခဲ့သည်။ အဖေနှင့်အမေကို ပြောလျှင်လည်း အထူးတော့ပြီ။ မိမိကိုယ်မိမိ ယုံကြည်ချက်ပြင်းထန်လွန်းသော၊ ခေါင်းမာသော၊ မာနကြီးသော နာစရာကိုတွေ့လျှင် အံ့ကြိတ်ကာ ခါးစည်းခံရင်း အားမွေးတတ်သောသူမ၊ အိမ်ကို တစ်ခွန်းမှမပြောတော့ပြီ။ ငါဟာ အားလုံးထက် သာကို သာရမည်ဆိုသည့်စကားကို နံရံမှာ မရေး

စာအုပ်အရှေ့ မျက်နှာဖုံးမှာမရေးဘဲ နှလုံးသားမှာရေးကာ စာကိုသာ ဖိကျက်ခဲ့သည်။

သို့သော် ကံဉာဏ် ဝီရိယဆိုသည့် စကားသုံးလုံးထဲမှ ကံသည် သူမအတွက် မဟုတ်ခဲ့ပေ။ စာမေးပွဲအတွက် အရာရာပြင်ဆင်ထားခဲ့သော ပထမအစမ်း ဒုတိယအစမ်းတွင် ပထမချည်း အတန်းထဲမှာရခဲ့သော သူမသည် စာမေးပွဲဖြေဖို့(၃)လအလိုတွင် အူရောင်ငန်းဖျားရောဂါက သူမအစာအိမ်ထဲမှ ခုန်ထကာ သူမကို ဆေးရုံသို့တွန်းပို့ခဲ့သည်။ ဆေးရုံ သို့လာမေးကြသည့် သူမ၏ပြိုင်ဘက်များထံမှ ပြုံးစစနှင့် ‘ကံမကောင်း ရင် ဒီလိုပါပဲဟယ်’ ဆိုသည့်စကားကို နာကြည်းစွာကြားခဲ့ရသည်။

အိမ်၏စီးပွားရေးအရ ရောဂါကို မြန်မြန်မဖြတ်နိုင်ခဲ့။ ဆေးရုံမှ ဆင်းခဲ့ရပြီး စာဘက်လှည့်သည့်အခါ ဒုတိယအကြိမ် ဆေးရုံသို့ ပြန်တက် ရသည်။ မူးဝေနောက်ကျိနေသည့် ဦးခေါင်း၊ ချွေးစေးတွေ စိမ့်ထွက်နေသည့် လက်ဖဝါးနှစ်ဖက်၊ ဖြူရော်ဖျော့တော့နေသည့် အသားအရည်ဖြင့် သူမ စာမေးပွဲကြီးကို ဖြေရသည်။ စာမေးပွဲဖြေသည့်ရက်တွင် သူမ ဆန်ပြုတ်ကို သောက်နေရတုန်းပင်ဖြစ်သည်။ နောက်ဆုံး သမိုင်းဘာသာဖြေသည့်နေ့က လေးပုဒ်ဖြေအပြီး မေးခွန်းလွှာကိုခြစ်ချဖို့ သူမ မိနစ်နှစ်ဆယ်တိတိ ထိုင် ကာ စဉ်းစားခဲ့သည်။ သူမရင်တွေ တဆတ်ဆတ်တုန်ကာ သူမအသိဉာဏ် က ချာချာလည်လျက်ရှိသည်။ သူမ ကြိုးစားပမ်းစားရေးခဲ့ ဖြေခဲ့ပြီးသော စာတွေကို လျစ်လျူရှု ဥပေက္ခာထားကာ ခြစ်ချပစ်လိုက်ဖို့ကို သူမ ဘယ် လိုမှ ကြိုးစား၍မရ။ ပြီးတော့ အခု ရေးချထားသည့် စာတွေ၊ အရင်နေ့ တွေက ရေးချဖြေဆိုခဲ့သည့် စာတွေအားလုံးမှာ သူမ ဒုက္ခနှင့်ဝေဒနာ အကြားက ခက်ခက်ခဲခဲ ကြိုးစားကျက်မှတ်ခဲ့ရသည့်စာများ ဖြစ်သဖြင့်

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

mg yoe . com

သူမ ဘယ်လိုမှ ဥပေက္ခာမပြုရက်နိုင်။ နောက်ဆုံး အချိန်စေ့ခေါင်း
လောင်းသံ ပေါ်လာသည်။ ဆရာမလက်ထဲကို သူမအဖြေလွှာ ဒီအတိုင်း
ပါသွားခဲ့သည်။ ပြီးပြီ။

သူမ ဘာကိုမျှ မျှော်လင့်မထားတော့။ ဘယ်သူ့ကိုမှလည်း အား
မကိုးတော့။ ကံကြမ္မာဆိုတာလည်း မယုံရဲတော့။ ဆုံးဖြတ်ချက်ချပြီးလျှင်
လည်း ဘာကိုမှမပြင်တော့။ ထိုဝိဇ္ဇာများက ဆယ်တန်းစာမေးပွဲပြီးသည့်
အခါ သူမထံမှာ ခိုင်ခိုင်မာမာကြီး ကျန်ရစ်ခဲ့ကြသည်။ အဖေ ရုံးစာရေး၊
အမေ ရုံးစာရေးနှင့် သူမအပါအဝင် မောင်နှမခြောက်ယောက်ရှိသော
မိသားစုအတွက် ကျောင်းပိတ်ရက်မှာ သူမပဲဝင်ရွေးသည်။ စာမေးပွဲ
အောင်စာရင်းဆိုတာကို သူမအသိစိတ်ထဲမှာ မထားတော့။ ထိုမောင်နှမ
ခြောက်ယောက်ထဲတွင် စကားမပြောနိုင်ဘဲ အကြောသေကာ ထမင်းက
အစ ခွံပေးရသော ညီမကလေး မသိတာက ရှိသေးသည်။ ဆယ်တန်း
အောင်သည်ဆိုလျှင်တောင်မှ သူမ ကျောင်းဆက်မတက်တော့ဟု တစ်
ယောက်တည်း ဆုံးဖြတ်သည်။

ထိုအချိန်တွင် သူမဖတ်ရသော စာအုပ်ထဲ၌ လူငယ်တစ်ယောက်
၏ဘဝတွင် သစ်လွင်တောက်ပသော အနာဂတ်တစ်ခု ရှိကိုရှိရမည်ဟူ
သော စာကြောင်းကလေးကိုတွေ့ရသောအခါ နာကြည်းစွာ ရယ်မောခဲ့
ရသေးသည်။ အောင်စာရင်းထွက်လာတော့ သူမ၏အစ်ကိုရော အစ်မပါ
ကျသည်။ သူမက သင်္ချာဂုဏ်ထူးတစ်လုံးဖြင့် အောင်သည်။ အစွမ်းကုန်
ကျေနပ်ခြင်းမျိုးမဟုတ်သော်လည်း အရာရာကို အောင်နိုင်လိုက်ခဲ့သည့်
အတွက် ကျေနပ်ပျော်ရွှင်မှုကလေးရနေချိန်တွင် အမေထံမှ 'ဒီလိုမှန်းသိရင်
ငါ့သမီးကိုပဲ ဝိုင်းထားပေးပါတယ်' ဆိုသည့်စကားကို ကြားလိုက်ရသော

အခါ သူမရင်သည် ဒေါသဖြင့် ပြည့်နှက်သွားသည်။ တဆတ်ဆတ်တုန်
 ယင်လာသည့်နှုတ်ခမ်းကို ကိုက်ကာ ဘာမှမပြောမိအောင် ထိန်းချုပ်ကာ
 သူမ အခန်းထဲဝင်လာခဲ့သည်။ တစ်အိမ်သားလုံးက သူမ၏အောင်မြင်မှု
 ကို ဂုဏ်ယူပျော်ရွှင်နေသည့်အချိန်တွင် သူမက ဒေါသဖြင့် ပူလောင်ကာ
 သူမရင်ထဲတွင် ကျပ်ခဲစေခဲ့သော 'ဒီလိုမှန်းသိရင်' ဆိုသည့်စကားကို အကြိမ်
 ကြိမ် ပြန်ကြားကာ အသံထွက်အောင် မျက်ရည်ကျခဲ့သည့် ထိုမျက်
 ရည်သည် ပညာရေးနှင့်ပတ်သက်သည့် သူမ၏ ပထမဦးဆုံးမျက်ရည်
 သာ ဖြစ်ခဲ့လေသည်။

သူမ တက္ကသိုလ်မတက်တော့ဟု ခါးခါးသီးသီးငြင်းသော်လည်း
 သူမကို ပထမဦးဆုံး ဆယ်တန်းအောင်သူအဖြစ် တစ်အိမ်လုံးက တက္ကသိုလ်
 သို့ ပို့ဖို့ စဉ်းစားဆုံးဖြတ်ကြသည်။ စာပေးစာယူတက်ကာ အလုပ်တစ်ခု
 ဝင်မည်ဟူသော သူမ၏ဆုံးဖြတ်ချက်သည် ပထမဦးစွာ ခိုင်မာခဲ့သော်
 လည်း သူ့သူငါငါ ပြောကြလွန်းသည့် တက္ကသိုလ် တက္ကသိုလ်ဆိုသည့်
 စကားလုံး၏သွေးဆောင်ဖြားယောင်မှုအောက်တွင် လျော့ရဲပါးလျ မှိန်ဖျော့
 သွားခဲ့သည်။ သူမ၏ ထိုဆုံးဖြတ်ချက်အပေါ်တွင် သူမ ခိုင်မာစွာကာ
 ကွယ် မရပ်တည်ခဲ့ခြင်းမှာ သူမ၏ ဒုတိယအမှားသာလျှင် ဖြစ်ခဲ့လေ
 သည်။

သင်္ချာ ဒီတစ်လုံးပါခဲ့သော်လည်း ကျန်သည့်အမှတ်များ မကောင်း
 လှသဖြင့် သူမ သင်္ချာမေဂျာပင် ဝင်ခဲ့သည်။ သူမတို့အောင်သည့် ၁၉၈၄/
 ၈၅ နှစ်က အောင်ချက်ကောင်းသဖြင့် အမှတ်မြင့်ခဲ့သည်။ တက္ကသိုလ်
 စတက်ကာစက သူမ စိတ်လေနေခဲ့သည့် ပညာရေးဆိုတာကို မေ့နိုင်
 သလောက် မေ့ထားခဲ့သည်။ သူမတို့မေဂျာမှာ ဆုံခဲ့ရသည့် သီတာ၊ မိစူ

မိုးမိုး၊ မငွေတို့နှင့် ဟေးလားဝါးလား တက္ကသိုလ်ကျောင်းသူ ဖြစ်ခဲ့သည်။ သူမကိုယ်တိုင် ချစ်သူမရှိသော်လည်း ချစ်သူရသွားကြသော မိစု၊ သီတာတို့ စုံတွဲများနှင့် ရုပ်ရှင်ကြည့်၊ ဟိုဒီသွား ပြဿနာရှင်း၊ ကူညီပေးရင်း ပျော်သလိုနေခဲ့သည်။

ဗလ၊ ကိုကျော်မိုး၊ ရဲဝင်း စသည့် ယောက်ျားလေးသူငယ်ချင်းတွေနှင့် လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ထိုင်၊ ချက်(စ်)ထိုး၊ စလေဘယ်(လ်)ကစားငြင်းခုန်၊ ရယ်မော တက္ကသိုလ်ကျောင်းသူပီပီ နေခဲ့သည်။ ဒါတောင်မှ တစ်ခုခု အခက်အခဲနှင့်ကြုံလျှင် ဘယ်တော့မှ လွယ်လွယ်နှင့်လက်မလျှော့တတ်သော၊ ဆတ်ဆတ်ထိမခံတတ်သော ဘယ်သူ့ကိုမှ မမိုခိုဘဲ ကိုယ်ပိုင်ဆုံးဖြတ်တတ်သော မိန်းကလေးဆန်ဆန် မနေတတ်သော သူမကို သူမ၏ နာမည်အရင် အေးအေးလွင်ဟု ဘယ်သူမှ မခေါ်ဘဲ 'လွင်မာ' ဟု သူငယ်ချင်းတွေက ခေါ်ကြသည်။

မိတ်ကပ်မလိမ်း၊ ပန်းမကြိုက်ဘဲ ယောက်ျားလေးရှုပ်အင်္ကျီဝတ်ကာ၊ လွယ်အိတ်စလွယ်သိုင်းလွယ်ပြီး လမ်းလျှောက်မြန်သော မကြာခဏငြင်းခုန်လေ့ရှိသော၊ စကားကို မကြာခဏလုလုပြောတတ်ပြီး ဒေါသဖြစ်လွယ်သော၊ ရယ်မောသည့်အခါ အူလှိုက်အသည်းလှိုက်ရယ်မောတတ်သော သူမကို သူငယ်ချင်းရဲဝင်းက ပေါက်ကျော်မဟု ခေါ်တတ် စတတ်လေ့ရှိသည်။ ဘယ်သူ့မျက်နှာမှ မကြည့်ဘဲ မှန်သည့်စကားကို ပက်ခနဲပြောတတ်သော သူမကို သူငယ်ချင်းကောင်မလေးတွေရော ကောင်လေးတွေရောက လန့်တတ်သည်။ စိတ်ဓာတ်ပျော့ညံ့ပြီး မိန်းကလေးပီပီနေတတ်သော မိစုနှင့် သီတာအတွက် သူမက မကြာခဏ လူကြမ်းလုပ်ပေးရလေ့ရှိသည်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် တက္ကသိုလ် ပထမနှစ်ကိုတော့ သူမ ပျော်ရွှင်မှုထက်